

[Bernhard Baunsgaard]

Må jeg først sige, at der i dag er en meget lang strafferamme med hensyn til indgrebet vedrørende telefonen. Den er 8 år. Rammen vedrørende breve er noget mere brøstfædig. Nu forsøger man at slå det sammen og sætte grænsen til 6 år i stedet for 8 år. Man kan naturligvis sige, at når vi indskrænker straffetiden – det har vi jo gjort nogle gange – er det rimeligt, at man også sænker den, når man i det hele taget er interesseret i indgreb i meddeleleshemmeligheden. Jeg kan godt forstå, at man som politimand er interesseret i det. Det er vanskeligere for mig at forstå, at man er det som lovgiver og som jurist.

Man har heller ikke overholdt dette med strafferammen på de 6 år. Når man foreslår indgreb i § 264, stk. 2, er strafferammen 4 år. I det hele taget finder jeg, at det er et betænkeligt indgreb. Vi er parat til at være åbne i en diskussion specielt om narkosager, men ellers må det, der giver anledning til dette, være noget, der vedkommer os alle sammen: statens selvstændighed og sikkerhed.

Måtte jeg så om det sige, at der i alle tilfælde skal udpeges en advokat. Jeg er glad for og tilfreds med, at ministeren siger, at det ikke bør være udvalgte advokater, der uundgåeligt ville komme under mistanke for at optræde som gidsler.

Måtte jeg derefter lige strejfe det sidste punkt, som jeg synes er så væsentligt. Når politiet, fordi der er tale om en alvorlig forbrydelse, sådan som folketingets flertal nu engang bestemmer sig til at fastsætte grænsen, har fået denne tilladelse og opsnapper oplysninger om mindre kriminalitet, finder jeg, det er i orden, at politiet bruger denne oplysning i efterforskningen. Men jeg mener, at det er nødvendigt, at det bliver bestemt i loven, at denne opsnappede meddelelse om mindre kriminalitet – det kan jo f.eks. være biltyveri, som man er kommet under vejr med, hvor der er en narkomistanke – ikke må anvendes som bevismiddel i retten.

Birgith Mogensen (CD):

Betænkning nr. 1023, afgivet af justitsministeriets strafferetsplejeudvalg, angående politiets indgreb i meddeleleshemmeligheden og anvendelse af agenter etc., er et digert værk, som belyser problemet set fra mange vinkler. Helt naturligt munder udvalgets konklusioner ikke ud i total enighed.

CD er på mange områder enig med justitsministeriets konklusioner af udvalgsflertallets tilkendegivelser, men jeg vil da godt gå et skridt videre. Med hensyn til al kriminalitet, som kan skade en meget stor del af befolkningen, mener jeg, at politiets beføjelser med hensyn til efterforskning bør udvides ret kraftigt. Jeg tænker primært på narkotikaforbrydelser, men over for afsløring af økonomiske forbrydelser bør politiet også gives langt mere vidtgående beføjelser med hensyn til opklaring. Dette argument fremsætter jeg ikke, fordi jeg er vidende om, at narkotika i mange tilfælde er forbundet med økonomisk kriminalitet. Læg mærke til, at narkobagmænd meget sjældent afsløres, og det er en alvorlig tanke værd.

Narkotikasmugling er efterhånden en meget brugt facon til renavskning af sorte penge, men det omvendte er efter alt at dømme lige så almindeligt. Med nævnte transaktioner følger skattesvig, som uden tvivl kan tælles i milliarder af kroner. Disse intelligente samfundsforbrydere kan politiet ikke indkredse og eliminere, såfremt der ikke benyttes utraditionelle opklaringsmetoder. Derfor mener jeg, at politiet næsten skal have lov til at benytte hvilke som helst former for efterforskning og opklaringsideer. Ingen former for afsløring af disse inhumane og pengeberglige forbrydere skal bændlyses. Dermed har jeg sagt, at jeg finder provokerende agenter samfundsgavnige. Dermed har jeg sagt, at brevåbning og telefonaflytning og ekstreme afsløringsmetoder skal accepteres. Det gælder naturligvis også statssikkerhedsmæssige hensyn. Sagt rent ud, vi må ikke blive så pæne over for intelligente og grove forbrydere, at vi på forhånd faktisk direkte og indirekte viser disse uhyrer, hvor smuthullerne findes.

Vi må vedtage love på førnævnte områder, der præventivt advarer den art storforbrydere. Kort sagt, vi må give den udøvende og dømmende magt næsten ubegrænsede muligheder for at stoppe national og international storkriminalitet.

Lenger (VS):

Forslaget er, som også andre har været inde på, temmelig sammensat, og derfor er det nok vanskeligt at få alle deltaljer med.